

Aneta Weizenbauerová, Obchodní akademie, vyšší odborná škola cestovního ruchu a jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky Karlovy Vary, Bezručova 1312/17, 360 01 Karlovy Vary.

Když člověk pozoruje přírodu, může si všimnout mnoha věcí, které doslova zahřejí u srdce. Třeba takový sloni. U slonů můžeme vidět, jak si pomáhají a drží spolu za každých okolností. A když se stane, že nějaký slon uhynie, zbytek stáda pro něj truchlí dokonce několik dní. Ale ještě víc člověka dojme, když může pozorovat, jak při hrozícím nebezpečí celé stádo chrání svoje mláďata, byť je jen jedno.

Proč to vlastně dělají? Proč dává tolik úsilí do ochrany slůněte i slon, který s ním není geneticky spjatý?

Je to obdivuhodné, když to porovnáme třeba se lvy nebo gorilami, kde samec ve smečce zabíjí všechny mláďata, které nejsou z jeho genu. Ale proč mě napadli zrovna sloni?

I my bychom měli mít jistotu, že v případě potřeby bude někdo, kdo udělá cokoli, aby nám pomohl. Každý by měl zažít podporu, že na nic není sám.

Od slonů se máme co učit. Jejich obětavost, láska, věrnost a empatie pomalu přesahuje tu naši. Proč se to dá říct?

Tuto podporu, obětavost a útočiště, kam půjdeme, když máme problém, jsme potřebovali všichni, abychom měli takzvané bezstarostné dospívání. Dítě má rodiče, protože si samo ve světě neporadí. Potřebuje rodiče. Někoho, kdo za něj bude bojovat. Někoho, kdo za něj bude dýchat. Někoho, kdo se o něj postará.

Je smutné, že někteří lidé nepřemýšlí nad následky a pořízují si děti, i když nemají možnosti se o ně postarat. Ale jak k tomu přijdou ty děti? Vždyť nikomu nic neudělaly.

Kde ty děti seženou milující rodiče? Kdo se o ně postará? Jak budou řešit problémy, když jim nikdo neřekne jak?

Je vědecky dokázáno, že biologičtí rodiče svému dítěti rozumí víc, protože mají podobné geny. Ale když člověk obětuje dostatek času, lásky a porozumění, dá se to zvládnout i přesto, že dítě je adoptované. Dříve nebo později si s dítětem vybudujete pevný vztah, jako je ten mateřský. Když ho bude něco trápit, budete to chtít co nejdříve napravit, aby se zase smálo.

Dítě není jenom starost, ale i radost. Je to určitý smysl života. Vy pro něj něco uděláte a ono vám to vrátí zase zpátky v podobě radosti a štěstí. Až jim koupíte zmrzlinu a jim se rozzáří oči, rozesmějí se, obejmou vás a jednoho dne udělají radost Vám. Překvapí Vás tak, že byste to ani nečekali, něco vám dají nebo pomůžou v době, kdy to budete nejvíce potřebovat.

Je úplně jedno, jestli je dítě adoptované, nebo ne. I když je každé dítě úplně jiné, výsledek a radost v průběhu života je stejná. Když se člověk odhodlá a ví, že to chce a že udělá všechno proto, aby se jeho adoptované dítě mělo dobře, nemůže to dopadnout jinak, než že z toho budete mít radost.

Věřím dokonce, že adoptované dítě si dokáže vážít svých rodičů mnohem víc, když ví, že to s ním mohlo dopadnout jinak.

Dítě je jako čistý, bílý kapesník, jen trošku zmuchlaný a je na Vás, jestli takový kapesník zvednete, narovnáte a postaráte se, aby se neušpinil, nebo jestli ho necháte ležet na ulici, aby se ještě víc zašpinil, zmokl a roztrhal se. Ale kdo by sbíral zmuchlaný kapesník, který ani není jeho? Kdo by si bral do svojí péče dítě, od kterého neví, co má čekat? Proč bych si měl ztěžovat život dítětem, když se mi teď žije dobře?

To si říká hodně lidí. Proto hodně dětí vyrůstá bez rodičů. Jsou to děti, který nemají svůj vzor nebo názor, kteří nevědí, co je dobré a co špatné. Nevěřte mi? Myslíte, že nevím, o čem mluvím? Myslíte si, že by slony napadlo si říct, nebudu se starat o mláďe, který není moje? Opravdu nevěříte, že nás sloni v něčem předčí? Neměli bychom s tím něco udělat?